

Bà Chăng Lửa

Thảo Lan

Tôi là nhân viên kế toán cho một công ty tài chính kế toán lớn ở Mỹ. Công việc ổn định tuy thỉnh thoảng hơi bị nhức đầu với các con số nhưng do tôi là thẳng bản chất kiên nhẫn nên chuyện đó không gây khó khăn nào cho tôi. Tôi chỉ mong công việc êm đềm xuôi chèo mát mái cho đến ngày về hưu là xong không cần phải lo nghĩ gì nữa. Vợ không, con không nên tôi tha hồ sống cho riêng bản thân mình và tài chính tuy không dư dả nhưng không phải bận tâm lo lắng. Điều thích thú nhất cho cuộc sống độc thân là đồ đạc mình để đâu là nó cứ nằm y nguyên tại chỗ không suy suyển tí nào. Đó là chưa kể cái thú đi tắm hoặc thay quần áo không cần phải lo giữ ý đóng cửa. Cuộc sống của tôi cứ như thế thì không còn gì khiến tôi phải đòi hỏi hơn chỉ có một điều xui xẻo duy nhất là ở sở tôi gặp phải một bà xếp Việt Nam dữ như bà chằng lửa. Chả hiểu vì lý do gì mà tôi có cảm tưởng xếp rất thù ghét đàn ông mà nhất là đàn ông Việt Nam. Và cũng thật xui xẻo cho tôi là cái ngành kế toán này của tôi, phái nam như tôi chỉ là thiểu số và tôi lại là thẳng đàn ông Việt Nam duy nhất ở department này nên đành cam chịu sự đàn áp của bà xếp hắc ám.

Lợi dụng chỉ có hai người Việt Nam trong nhóm thỉnh thoảng mục xếp lại xỏ nhò tiếng Việt để nói mỉa mai tôi mà không sợ ai khác hiểu những khi tôi làm trễ hạn một project hoặc phạm phải một lỗi nào đó. Mà cũng không cần phải phạm lỗi, tôi có cảm tưởng mục ta luôn tìm cách để đày đọa tôi cho bõ ghét. Ngày xưa khi ở Việt Nam người ta thường hay chê các cô gái già thường hay khó tính giờ tôi mới tin đó là sự thật. Có lẽ ông cha ta đã rút từ kinh nghiệm đau thương của bản thân mà truyền dạy lại cho con cháu để đề phòng. Tiếc thay chỉ vì phạm rũi mà tôi lại bị lọt vào ngay vòng kiểm tỏa của bà chằng lửa này. Tôi vẫn còn nhớ câu hát ngày xưa thường hay dùng để chọc con em ở nhà là “bà chằng lửa, sửa cầu tiêu. Đứt giây thiêu, lọt cầu tiêu”. Giờ đây mỗi lần mục xếp hắc ám đi, tôi đều thường rửa thềm như thế trong bụng chỉ cầu mong một ngày nào đó ông trời có mắt thương tôi khiến cho lời trù ẻo của tôi thành sự thật để bà chằng lửa bị lọt cầu tiêu thì tôi sẽ thoát nạn.

Tôi là thẳng thụ động an phận không muốn thay đổi môi trường nên tuy bị bà chằng lửa đi không góc đầu lên nổi nhưng tôi vẫn ráng cam chịu chỉ hy vọng một ngày nào đó nếu bà không bị lọt cầu tiêu thì cũng chuyển qua bộ phận khác cho tôi thoát nạn. Cứ thế ngày qua ngày, tôi trải qua 8 tiếng ở văn phòng dưới sự kiểm soát khắt khe của bà xếp mà tôi đoán còn nhỏ hơn tôi vài tuổi, để chiều về thì tìm vui với các trò chơi video game hay xem phim truyền (stream) trực tiếp từ internet. Con em tôi cứ cần nhẫn nói sao tôi không chịu ra ngoài giao tiếp với người này người kia chứ chỉ quanh quẩn đi làm rồi về nhà như thế này thì bao giờ kiếm được bạn gái. Nghe đến bạn gái thì tôi lại chạnh lòng nhớ đến kỷ niệm đau thương năm xưa của mình.

Ngày ấy tôi vừa chân ướt chân ráo đặt chân lên trại tị nạn PRPC ở Bataan, Phi Luật Tân sau thời gian gần một năm trời ở hòn đảo Pulau Bidong, Mã Lai. Gia đình tôi gồm ba mẹ và đứa em gái được bám về vùng 9. “Bám” là danh từ được dùng ở văn phòng tiếp nhận người mới đến trại để chỉ việc phân phối chỗ định cư. Căn nhà mà gia đình tôi dọn đến đã có một gia đình gồm hai mẹ con ở trước bên dưới nên bốn người chúng tôi phải ở trên căn gác. Trại PRPC là trại do Mỹ tài trợ xây dựng để dành cho những thuyền nhân được nhận vào Mỹ ở tạm để học tiếng Anh cùng văn hóa Mỹ trong vòng 6 tháng trước khi đi định cư chính thức. Sau này trại cũng tiếp nhận những trường hợp đi ODP hay con lai. Các căn nhà tạm cư được xây dựng khá kiên cố. Mỗi dãy gồm 10 căn nhà, mỗi căn có tầng gác. Thường một căn như vậy được phân phối từ cho các gia đình đông người. Nếu gia đình ít người thì phải ở chung với người khác. Còn đối với các thanh niên độc thân thì có thể ở từ 4, 5 đến 7, 8 người. Người đến trước thường ưu tiên ở bên dưới vì trên lầu vào mùa hè rất nóng còn mùa đông thì gió từ núi lửa về khá lạnh.

Tuy ở trên lầu nhưng phần lớn sinh hoạt của gia đình tôi đều ở dưới nhà hoặc ở ngoài hiên vì ban ngày trên đó trời nóng hừng hực mà còn tối tăm vì bắt đầu 5 giờ chiều máy phát điện mới bắt đầu chạy. Trúc Phương, tên người con gái ở chung nhà, trạc tuổi em gái tôi còn bà mẹ thì cỡ tuổi mẹ tôi. Chẳng hiểu vì khó tính hay vì lo sợ cho cô con gái rượu khi thấy có thằng con trai ở chung nhà hay không mà bà ta có vẻ khó khăn với cả gia đình tôi chứ không riêng gì với tôi. Bởi thế để làm quen được với Trúc Phương là một thành tích mà tôi có thể gọi là đáng tự hào nhất trong đời.

Để tránh sự dò xét của mẹ Trúc Phương và của cả ba mẹ tôi vì tôi biết cả hai cụ đều không ưa người đàn bà hắc ám ở chung nhà đó, tôi đã phải lợi dụng những buổi học và làm lao động bên ngoài để có dịp trò chuyện với Phương. Đến khi về nhà thì hai đứa tôi coi nhau như hai người xa lạ. Có điều vì là thằng con trai duy nhất (nếu không kể ba tôi là đàn ông) nên mọi việc nặng nhọc của cả hai gia đình tôi đều gánh vác. Nói thật thì trong thời gian đó chẳng có việc gì gọi là nặng nhọc ngoài việc xách nước. Ở trại có dãy nhà tắm cầu tiêu công cộng và các bồn nước dùng chung cho mấy dãy nhà. Cứ đến 5 giờ chiều mỗi ngày là có điện để chạy máy bơm nước người dân trong trại phải đặt thùng, xô xếp hàng trước để hứng nước đem về đổ vô mấy thùng phuy chứa để dành tắm rửa, nấu nướng. Chẳng biết trước khi gia đình tôi về thì sao chỉ biết là từ cái ngày đầu tiên chúng tôi đến đã được mẹ Trúc Phương chỉ bảo cho cách xếp hàng bằng hai cái can nhựa thật lớn để hứng. Với sức tiêu thụ của 6 người thì mỗi chiều khi đi học về tôi phải đi cả thấy 5, 6 bận như thế mới đủ. Có lúc ba mẹ tôi và nhất là con em gái cứ cằn nhằn cứ như khi thấy tôi xách nước dùm cho hai mẹ con Trúc Phương. Người ta nói giặc bên Ngô không bằng bà cô bên chồng là đúng lắm. Cứ tưởng tượng mai này con em tôi mà thành em chồng của Trúc Phương thì phải biết.

Ngày qua ngày tôi vẫn đều đều xách nước tận tình cho cả nhà mình và cho cả hai mẹ con Trúc Phương. Vì xót cho cậu con trai bị “hành hạ” nên mẹ tôi đã bắt con em gái tôi phải phụ tôi xách nước mỗi ngày. Được một ngày nó xách phụ tôi nhứt cả đầu vì mấy lời cằn nhằn của nó vì nó cứ lải nhải “sao anh không mặc kệ người ta. Muốn xài thì phải đổ sức ra mà xách chứ”. Hoặc là “chỉ có hai mẹ con gì mà xài lắm nước thế, còn nhiều hơn nhà mình 4 người nữa”. Thế là tôi phải nói để tôi làm một mình được rồi. Mà quả tình tôi thấy hai mẹ con Trúc Phương xài nước nhiều thật. Có khi nước đã đổ đầy thùng xong xuôi rồi mà chỉ một loáng sau hai mẹ con đã xài vơi đi hơn phân nửa. Trúc Phương liếc tôi nháy nháy mắt thế là tôi lại bỏ tô cơm đang ăn dở dang hăng hái vác can nhựa chạy ra hứng vội trước khi máy bơm tắt trong ánh mắt chán nản của ba mẹ và giận dữ của cô em gái yêu dấu.

Ngày hai mẹ con Trúc Phương rời trại có lẽ là ngày vui mừng nhất của ba mẹ tôi và con em. Tất cả vui ra mặt cứ như vừa tống cổ đi được một cửa nợ. Còn tôi thì lại thấy đó là một ngày vô cùng buồn thảm.

Trước lúc đi hai đứa chúng tôi có trao đổi địa chỉ bên Mỹ để khi nào qua đó sẽ liên lạc. Có điều tôi thì buồn muốn khóc còn Trúc Phương lại tươi tắn vui như Tết, có lẽ việc mong đợi bao lâu nay của nàng đã thành sự thực nên che lấp mất nỗi buồn phải xa tôi. Ít ra thì đó là tôi nghĩ như thế.

Thế rồi cũng đến phiên gia đình tôi qua Mỹ. Trong suốt thời gian còn lại ở trại tôi cứ thấp thòm chờ thư Trúc Phương mà không hề có. Đặt chân đến Mỹ việc đầu tiên là tôi xin người ở hội bảo trợ vài con tem để viết một thư thật dài tràn đầy thương nhớ để gửi cho Trúc Phương. Kể từ ngày gửi đi tôi hồi hộp chờ đợi hồi âm của Trúc Phương để rồi một ngày kia tôi nhận được lá thư của chính mình bị trả về với con dấu đóng trên phong bì “Return to sender”. Thế là từ đó tôi mất liên lạc với Trúc Phương. Và cũng từ đó tôi sợ khi nghe nhắc đến hai chữ “bạn gái”. Ba mẹ và con em tôi thì lúc nào cũng nói là tôi bị hai mẹ con Trúc Phương lợi dụng thôi chứ “con đó mà yêu thương gì anh”. Nhưng tôi thì cứ tin là vì lý do nào đó Trúc Phương không liên lạc được với tôi. Tôi tưởng tượng ra cảnh Trúc Phương phải nghe lời mẹ dứt tình với tôi để đi lấy người khác.. Hay lâm ly bi đát hơn tôi tưởng tượng đến cảnh Trúc Phương bị tai nạn nên không thể liên lạc được với tôi và nàng còn đang chờ tôi ở đâu đó mà vì mang mặc cảm tàn tật nên không muốn liên lạc với tôi. Nghĩ đến đây tôi bỗng thấy thương Trúc Phương hơn nhưng lại chẳng làm gì khác được. Tôi tự nhủ lòng sẽ tiếp tục chờ Trúc Phương vì tôi nhớ đến câu hát mà ngày xưa tôi thường nghe ca sĩ Chế Linh rên ri “Chúa thương tình sẽ cho mình mãi mãi gần nhau”. Tôi tin rằng một ngày kia Chúa sẽ giúp tôi gặp lại Trúc Phương. Và tôi vẫn mòn mỏi chờ. Chờ cho đến ngày hôm nay là đã vài chục năm trôi qua cái vèo hồi nào không hay. Trúc Phương giờ chắc cũng có thể lên chức bà nội hay bà ngoại gì rồi không chừng. Còn tôi thì vẫn thui thủi một mình ngày ngày chịu đựng sự đàn áp của bà chẳng lừa.

Con em gái tôi giờ mặc dù đã có chồng con nhưng tính lóc chóc của nó cũng vẫn y như hồi còn bé. Thỉnh thoảng con em gái tôi vẫn cứ xẹt qua nhà tôi làm xáo trộn cuộc sống êm ả của tôi. Cứ mỗi lần nó đến là y như rằng “trời ơi sao anh ở dơ vậy?”. Hay “sao anh không chịu dọn dẹp cho gọn gàng cái phòng khách đi”. Hoặc “eo ơi anh để bữa thế này thì mai một có cô nào dám về nâng khăn sửa túi cho anh đây”. Những lúc như thế thì tôi chỉ im lặng cho êm chuyện vì biết tính nó hễ tôi nói lại một thì nó sẽ chơi lại một tràng liên thanh. Nhưng nếu nó nhắc đến chuyện bạn gái thì tôi sẽ phản pháo ngay vì đã chạm đến vết thương lòng của tôi. Có lần bực mình tôi đã gắt với nó, “mặc kệ tao. Tao đâu cần con nào tới hầu. Một mình tao sống không sướng sao”. Con em tôi tuy mồm năm miệng mười nhưng gặp lúc tôi nổi khùng nó cũng biết sợ mà im không dám hó hé. Nói gì thì nói nhà chỉ có hai anh em nên chúng tôi thương nhau lắm. Tôi biết trong bụng nó cũng rất lo cho tôi. Nhất là những khi tôi ể mình ốm đau nó bỏ mặc chồng con chạy tới com nước, dọn dẹp chu đáo lắm. Cũng may hai anh em chúng tôi ở hai thành phố tương đối gần nhau nên khi có chuyện chạy tới chạy lui cũng tiện.

Con em cũng là nơi để tôi trút bầu tâm sự những khi bị bà chẳng lừa đàn áp. Nó cứ xúi tôi xin chuyển qua hãng khác nhưng tôi vốn an phận ngại thay đổi nên cứ kiên nhẫn biết đâu bà chẳng lừa phải chịu thua mà chuyển qua nơi khác trước tôi. Chẳng biết bà chẳng lừa hồi ở Việt Nam tên là gì chỉ biết tên Mỹ là Donna Le. Tuổi tác thì tôi đoán nhỏ hơn tôi vài tuổi mà cũng có thể lớn hơn vì ai mà biết được bà bơm bao nhiêu Botox vô mặt. Thân hình thì phốp pháp như bà bán phở ở đầu ngõ nhà tôi ngày trước. Đạo đó tôi cũng hay nói đùa với con em là mấy bà bán phở chuyên môn ăn phở trừ com hoặc ít ra cũng là ăn com chan nước phở nên đó có bà nào mà không phát tướng như cái nồi nước lèo nấu phở. Tôi nhớ ngày xưa tôi mê bài nhạc Pháp Donna Donna lắm nhưng từ ngày bị đặt dưới chế độ độc tài phát xít của bà chẳng lừa thì tôi đâm ra ghét không thèm hát bài này nữa vì không muốn phải nhắc đến cái tên đó. Hễ nhắc đến tên bà chẳng lừa là y như rằng đêm đó tôi nằm mơ thấy ác mộng.

Một hôm con em tôi đến chơi. Như thường lệ nó vừa dọn dẹp nhà cửa cho tôi vừa cần nhân. Sau khi xong xuôi nó mới như chợt nhớ ra điều gì và hỏi tôi.

- Anh còn nhớ con Thu Hà bạn thân em không? Con nhỏ hồi đó hay thất bím cột cái nơ tím đến nhà mình chơi và thỉnh thoảng rủ em đi học đó.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh một cô bé thường hay e thẹn đến nhà chơi với em gái tôi. Tôi hỏi.

- Có phải cái con nhỏ hồi đó cứ hay lấm la lấm lét dòm tao không?

- Xí ai mà thèm dòm anh. Con em tôi trả lời. Thu Hà nó hiền lắm và nhát nữa nên hồi đó mỗi lần đến nhà mình gặp anh nên nó mắc cỡ chứ bộ. Xong con em tôi hạ giọng.

- Anh chịu nó không em làm mai cho. Thu Hà vẫn còn độc thân mà có công ăn việc làm ngon lành lắm nhe.

Mặc dù vẫn còn bị ám ảnh bởi mối tình với Trúc Phương nhưng nghe lời quảng cáo lẫn khuyến mãi của con em tôi bỗng dung lòng tôi rộn ràng một niềm hy vọng. Dần dần trong đầu tôi hiện lên một viễn cảnh tươi sáng khi nghĩ đến cô bé ngày xưa hay e thẹn nhìn lên mình. Mặc dù dạo trước tôi chỉ có mấy dịp nhìn kỹ mặt Thu Hà vì mỗi khi đến chơi cả hai thường đứng trước cửa rồi rủ nhau đạp xe ra ngoài phố mát hút. Giờ chắc chắn em chừng chạc hơn, nhan sắc thì tất nhiên sẽ mặn mà theo ngày tháng như đóa hoa mãi khai chứ không còn nụ hàm tiếu như trước. Hơn nữa theo lời con em tôi thì Thu Hà giờ đây có công ăn việc làm vững chắc, lương rất cao. Hai đứa tụi tôi mà sáp lại thì bảo đảm không lo gì phải suy nghĩ đến cơm áo gạo tiền. Đến lúc đó bà chẳng lừa mà kiểm chuyện, tôi sẽ không nhịn nữa sẵn sàng đáp trả lại rồi tôi sẽ hiền ngang quit job về nhà cơm nước cho Thu Hà. Chỉ cần thu nhập của Thu Hà cũng đủ rồi. Hai đứa tụi tôi không vương bận con cái nên đâu có gì phải sợ.

Con em tôi còn bày kế cho tôi lên Facebook làm quen với Thu Hà nhưng nó dư biết anh nó ghét nhất ba cái mạng xã hội vớ vẩn đó nên tôi làm gì có account phây phiếu gì đâu. Bảo đảm khi con em tôi giới thiệu ông anh quý của nó với bạn, Thu Hà nhất định sẽ mừng lắm vì thời buổi này đàn ông như tôi tựa như khủng long đã bị tuyệt chủng từ lâu rồi. Làm gì mà còn tìm được thằng đàn ông không hút thuốc, không uống rượu, không đàn đúm bạn bè, đi làm xong là chỉ về nhà một mạch rồi tối chỉ dán mắt vào TV xem phim thôi. Lên internet thì chỉ chơi game hoặc cũng lại xem phim chứ không hề kiếm bạn chat chiếc tầm bậy tầm bạ gì hết. Càng nghĩ tôi lại càng thấy mình là mẫu người lý tưởng của Thu Hà. Mà đúng là trời sinh ra chúng tôi một cặp. Theo lời con em tôi thì Thu Hà cũng thế, đi làm về cũng chỉ quanh quẩn trong nhà. Từ ngày tình cờ bắt được liên lạc lại với em tôi thì Thu Hà mới có những buổi đi chơi sau giờ làm việc và chỉ đi với em tôi thôi.

Bởi vì không thể thuyết phục được tôi mở account Facebook để kiếm cơ làm quen với Thu Hà nên con em tôi mới chuyển qua thuyết phục tôi đi chơi chung với nó và Thu Hà một bữa. Nghe đến đây tôi dấy nảy.

- Không được đâu mày. Mày biết tính tao mà. Hễ gặp con gái là tao lấp bắp đâu nói được gì. Giờ mày dẫn tao đến nhà Thu Hà thì coi như cầm bằng tao thành tượng đá luôn đó.

- Trời ơi. Vậy chớ sao hồi đó anh tán Trúc Phương hay lắm mà.

- Ai bảo mày tao tán Trúc Phương? Từ đầu đến cuối toàn là Trúc Phương tán tao chứ bộ.

Đây là lần đầu tiên con em tôi nhắc đến Trúc Phương mà không khiến tôi nổi giận. Người ta nói tình yêu làm thay đổi con người quả không sai. Tự nhiên tôi cảm thấy như mình đã yêu Thu Hà từ kiếp trước. Chính vì thế mà tôi cảm thấy mình vô cùng rộng lượng với những lời nói của con em gái mình. Và cũng bởi vì tôi nhất gan không dám đi theo em tôi nên hai anh em chúng tôi phải lên kế hoạch để đưa Thu Hà đến nhà tôi. Dù sao thì đá sân nhà tôi sẽ có nhiều can đảm hơn.

Theo kế hoạch sáng thứ 7 tới con em tôi sẽ dẫn Thu Hà đến nhà tôi chơi. Sau đó theo kế hoạch tôi sẽ rủ tất cả đi vào khu Outlet Mall cho hai cô tha hồ mua sắm còn tôi chỉ đóng vai trò làm vệ sĩ. Sau đó nữa thì tôi sẽ mời tất cả ghé vào một nhà hàng sang trọng để cùng thưởng thức bữa trưa để mừng ngày đôi uyên ương quen nhau từ kiếp trước là tôi và Thu Hà được nối lại mối duyên xưa. Nói thì oai vậy chứ 99% kế hoạch này là do em tôi bày ra còn tôi chỉ cần duyệt thôi. Khi nghĩ đến bắt đầu từ tuần tới tôi sẽ lại chính thức có bồ, lòng tôi lại rộn lên niềm vui không tả xiết. Tâm trạng tôi hiện thời cũng không khác cái tâm trạng của tôi khi xưa mỗi lần hơn hờ xách nước cho hai má con Trúc Phương tiêu thụ.

Chưa bao giờ tôi thấy thời gian trôi chậm chạp như thế. Suốt tuần đó đi làm mà đầu óc tôi chỉ mong cho mau đến ngày weekend để tôi được gặp Thu Hà. Tất nhiên do không tập trung nên tôi phạm sai sót trong công việc hơi nhiều. Và dĩ nhiên bà chẳng lừa đó không thể nào bỏ qua những cơ hội bằng vàng để mà đàn áp, vùi dập tôi một cách không thương tiếc. Tuy nhiên khác với mọi khi, tôi bình thản xem những màn tra tấn đó của bà chẳng lừa sửa cầu tiêu này không ra gì hết. Đơn giản tại vì tôi đang yêu. Trái tim của kẻ đang yêu không hề run sợ trước sự áp bức của bất cứ ai cho dù đó là một con chẳng tinh hay là một bà chẳng lừa. Cứ việc đi tôi nữa đi. Mai đây thôi, khi tôi đã có Thu Hà thì tôi sẵn sàng quit job cho bà biết tay. Tôi mà nghĩ thì còn ai để cho bà xi và nữa. Còn lâu mà bà dám đối xử với nhân viên Mỹ như đã đối xử với tôi. Nghĩ đến đây tôi lại càng mong cho đến ngày thứ 7.

Rồi thì ngày ấy cũng đến. Suốt từ sáng tôi diện bộ đồ keng nhất rồi hồi hộp ngồi chờ trong nhà. Tối hôm trước sau khi đi làm về con em tôi có ghé đến cùng hai đứa con của nó để phụ tôi dọn dẹp nhà cửa cho thơm mát dễ nhìn một chút. Mặc dù tôi nói là chỉ cần dẹp hết đồng báo chí, mớ quần áo chưa giặt, chăn gối, mấy cái hộp cereal ăn dở dang kể cả hộp đã ăn hết ở ngoài phòng khách tổng vô phòng trong là được vì tôi dự tính chỉ tiếp Thu Hà ở phòng khách rồi từ đó sẽ xuất hành ra ngoài nhưng em tôi không chịu. Dưới sự chỉ đạo của nó, mấy bác cháu tôi (tôi và hai con của nó) phải mút mồ hôi để dọn dẹp và lau chùi cho nhà cửa sạch sẽ. Nó còn mua cả cái chai Febreze đến xịt lung tung khắp nhà nữa cơ. Giờ đây tôi hồi hộp chờ y như tội phạm chờ sự phán quyết của quan tòa. Tôi thập thò đứng bên trong nhà nhìn qua khe màn sáo cửa sổ. Từ xa hai chiếc xe hơi từ từ đậu vào drive way nhà tôi. Chiếc Camry đỏ của con em tôi chạy trước và theo sau là chiếc Lexus màu xám bạc tương đối thông dụng mà tôi hay gặp trên đường phố. Nhưng không, sao chiếc Lexus này trông quen lắm kể cả cái bảng số.

Con em tôi mở cửa xe đi ra chạy đến đón Thu Hà từ trong chiếc Lexus mở cửa đi ra. Ôi thôi chết tôi rồi. Không lẫn vào đâu được, cũng chiếc xe Lexus bạc tôi thường thấy trong parking lot sở làm, bà chẳng lừa Donna từ từ khệnh khạng tha cái thân hình bồ tượng phục phịch bước ra khỏi xe đi sánh vai cùng em tôi tiến thẳng đến cửa chính. Theo kịch bản thì tôi sẽ ra mở cửa và vui vẻ chào đón Thu Hà, à không giờ phải gọi là bà chẳng lừa Donna. Nhưng lúc này thì trong đầu tôi chả còn cần nhớ đến kịch bản nào nữa. Ba chân bốn cẳng tôi vọt thật nhanh lên lầu chui ngay vào phòng ngủ trốn. Bên dưới có tiếng bấm chuông liên hồi rồi tiếp theo là tiếng cửa mở. Thôi chết tôi rồi, tôi quên là đã cho con em tôi một chiếc chìa khóa nhà để nó có thể mở cửa vào bất cứ lúc nào cho đỡ mất công tôi đi ra mở cửa. Trong khi tôi đang cố thủ trong phòng ngủ tim đập còn nhanh hơn lực sĩ Usain Bolt của Jamaica chạy nước rút thì tiếng con em gọi

tôi ơi ới vang lên cùng tiếng chân bước lên cầu thang tiến về căn phòng của tôi mỗi lúc mỗi gần hơn. Vào ngay lúc này, hơn lúc nào hết tôi chỉ cầu mong cho trời Phật thương tôi ban cho tôi phép tàng hình để có thể biến mất ngay trước mặt tất cả mọi người. Nghĩ như thế mặc cho con em bước vào phòng tôi từ từ nhắm mắt lại lẩm bẩm cầu nguyện mong cho phép lạ xảy ra....

Thảo Lan

10-2017